

Arrest

nr. 301 300 van 9 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 22 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen 15 dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij ze werd opgeroepen voor haar persoonlijk onderhoud op 20 juni 2022. Ze heeft tevens geen geldige reden meegedeeld voor haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 april 2021 woonplaats heeft gekozen op “(...), 6700 Aarlon”. Sindsdien deze datum heeft de verzoekende partij geen wijzigingen in haar gekozen woonplaats aan de verwerende partij meegedeeld. Aldus heeft de verwerende partij terecht de oproeping voor het persoonlijk onderhoud naar vermelde gekozen woonplaats verstuurd. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar advocaat eveneens op 1 juni 2022 ingelicht werd dat de verzoekende partij uitgenodigd was voor het persoonlijk onderhoud op 20 juni 2020. Door eenvoudigweg en op louter algemene, niet-gestaafde, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde wijze te poneren dat zij door een samenloop van omstandigheden geschrapt werd uit het opvangcentrum van Aarlen en niet opnieuw een centrum kon toegewezen krijgen, ontkracht zij de motieven van de bestreden beslissing niet. Evenmin toont zij aan dat zij in de onmogelijkheid was om de verwerende partij hiervan in te lichten, en woonplaatskeuze te doen op het Commissariaat-generaal.

4. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog in het verzoekschrift niet in om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van de verzoekende partij te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar haar verzoekschrift en haar gemotiveerde vraag tot worden gehoord. Ze blijft erbij dat ze op de dool was waardoor ze haar oproeping niet gekregen heeft. Intussen is ze opnieuw opgedoken en kon ze tegen huidig bestreden beslissing tijdig beroep indienen. Ze stelt dat onterechte door VwP beslist is dat ze geen interesse noch belang meer zou hebben in de procedure. Deze automatische stellingname door VwP kan niet gevolgd worden.”

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 10 oktober 2023 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie.

In voormelde op 10 oktober 2023 ingediende vraag tot horen verzoekt de verzoekende partij niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de elementen die zij heeft aangebracht in haar schriftelijke vraag tot horen. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door zonder ook maar enige concretisering louter algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

4.2. In voormelde beschikking werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij de oproeping naar de correcte gekozen woonplaats heeft verstuurd en dat uit de stukken van het administratief dossier eveneens blijkt dat ook de verzoekende partij haar advocaat op 1 juni 2022 werd ingelicht over de uitnodiging gericht aan de verzoekende partij betreffende het persoonlijk onderhoud dat zou doorgaan op 20 juni 2022. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid was woonplaatskeuze te doen op het Commissariaat-generaal.

Door ter terechtzitting vol te houden dat zij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud omdat zij op de dool was waardoor zij haar oproeping niet gekregen heeft, gaat de verzoekende partij dan ook voorbij aan deze gronden en werpt zij hier geen ander licht op. Het betreft de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij tijdig een geldige reden mee te delen om haar afwezigheid te rechtvaardigen. Het betoog dat zij intussen opnieuw is opgedoken en tegen de huidige bestreden beslissing tijdig beroep heeft ingediend, wijzigt niets aan de vaststelling dat geen geldige reden voor haar afwezigheid werd meegedeeld overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 18, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij slaagt er niet in het gebrek hieraan te verschonen. Door slechts algemeen en louter te verwijzen naar haar verzoekschrift, formuleert de verzoekende partij voorts evenmin concrete opmerkingen die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

Met haar betoog ter terechtzitting slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in het besluit in voormelde beschikking aan het wankelen te brengen. Zij toont immers ook hiermee niet aan, noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet zoals zij ter terechtzitting trachtte voor te houden en verkeerdelijk besluit.

De verzoekende partij brengt bijgevolg geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS